

KAYIP

Kafdağı görünümlü Toros Dağları, baharın bütün şehvetiyle semaya yükseliyordu. Etrafındaki siyahlı beyazlı bir yığın bulut kümesi ise çevresini sarmış onunla dans ediyordu. Biraz aşağıda ise yıl boyu yeşilliklerini saklayan, çam ağaçları kendilerini nemli ve yeni yeni yeşermekte olan kır çiçeklerinin ellerine bırakmıştı. İlkbahar tüm coşkusuyla, heyecanıyla giyinip süslenmeye başlamıştı.

Küçük bir masal evini andıran evimiz ise artık yavaş yavaş uyanmaya başlamıştı. Üstündeki rehaveti atmış, vücudunu saran yeşillikleri bir taç gibi başına takmıştı. Kuşlar böcekler, kelebekler hatta karıncalar bile baharı selamlıyordu. Evimizin yanından akıp giden; şırıltısıyla insanın içini okşayan akarsu yatağı ise tüm coşkusu ile köpürerek akmaya, şarkı söyleyerek yolunu değiştirmeye başlamıştı. Artık; göçmen kuşlara ev sahipliği yapan, kızılçam ağaçlarının kapladığı, sonu baraj gölünde biten bir suyoluna uzanıyordu. Doğa tüm güzelliği ile Toros'lardaki kara inat, bahara hazırды.

Güneş son kızılımsı ışığını ufukta yüksek tepelere yansıtıırken etrafa yavaş yavaş karanlık çökmeye başlamıştı. Hava siyah bulutlarla kaplıydı. Birkaç saat içinde bulutlar birbiriyle kavuştu ve yağmur başladı. Sabaha kadar da yağdı. Ertesi sabah toprak suya doymuş bir şekilde güne "merhaba" dedi. Hava ise gece boyu yağın yağmurun izini silmiş güneşin kızılımsı ışığıyla aydınlanmıştı. Ben ise pencerenin camındaki birkaç yağmur damlası ve perdeye yansıyan güneşin parıltısıyla uyanmaya başlamıştım. İçimde büyük bir huzur ve nefis toprak kokusu ile yatağımdan kalktım. Oldum olası bahar sabahlarını çok severdim. İçeriden annemin yaptığı güzel poğaçaların kokusu geliyordu ve beni kendine çekiyordu. Yavaşça odamın kapısına doğru ilerledim, kardeşim daha uyanmamıştı ve ben de ses çıkartıp onu uyandırmak istemiyordum. Çeyrek asırlık tahta kapımız gıcırdayarak açıldı. Koridor sabah güneşi ile dolmuştu. Yüzüme çarpan soğuk su ile iyice kendime geldim. Naftalin kokulu havlu ile yüzümü kuruladım ve beni kendine çeken mutfaktaki kokuya doğru ilerledim.

Annem her zaman ki gibi erkenden kalkmış ve tüm marifetini göstermişti. Poğaçalar fırından çıkmış, yer sofrasındaki yerini almıştı. Kahvaltı sofrası bahçeden toplanan maydanozlarla, terelerle, rokalarla dolmuştu. Annem her sabah olduğu gibi zeytinlerin üzerine

naneyi serpmiş, haşlanmış yumurtaları dilimleyerek üzerine pul biber gezdirmişti. Tam krallara layık bir hafta sonu kahvaltısıydı.

-Günaydın, dedim anneme... Yine tüm marifetini konuşurmuşsun Valide sultan. Annem oldum olası kendisine böyle hitap etmemden utanır, o tombul yanaklar kızarıverirdi

-Günaydın güzel oğlum, hadi kardeşini de kaldır da yavaş yavaş kahvaltı sofrasına oturalım, dedi annem. "Baban da gelir şimdi, ineklere yem vermeye gidiverdiydi."

- Tamam, dedim ve sofradan bir poğaçaya alarak kardeşimi uyandırmaya gittim. Poğaçanın ağızımda dağılan tadını ve çökeleğin dereotuyla o, eşsiz buluşmasını tüm bedenimde hissettim. Annem zaten bu poğaçayı hep böyle güzel yapardı. Hatta, hafta sonunu sırf bu poğaçaya için, ipe çekerdim.

Bizim tahta kapıyı bu sefer özenmeden hızlıca açtım. Ama kardeşim bu sese bile uyanmamıştı. Siyah saçları, çıkık elmacık kemikleri ve hokka burnuyla masal prenseslerine benziyordu. Hep bir ağabey olarak onu korumam gerektiğini hissetmiş ve ona hep nadir bulunan bir çiçek gibi davranmıştım.

-Rümeysa, Rümeysa... diye seslendim. Ama tabi kardeşim her zaman olduğu gibi ancak beşinci seslenişimde yatakta uyanmak istemediğini gösterircesine kıvrınmaya başladı.

-Abi, şu perdeyi çeker misin? Gözüme güneş giriyor.

-Rümeysa, kalk hadi kardeşim. Kahvaltı hazır. Babam acıkmıştır. Rümeysa'nın her zaman babama karşı bir zaafı vardı, tabi babamın da ona. Bu yüzden onu sabahları kaldırırken babamın adını söylemek daha etkili oluyordu.

-Tamam, kalkıyorum şimdi.

- Hadi bekletme bizi Rümeysa. Birazdan Osman da uyanır. O uyanmadan kahvaltımızı edelim. Yoksa yine, bize rahat kahvaltı ettirmeyecek.

Osman bizim en küçük kardeşimizdi. Daha üç yaşında olmanın verdiği hareketlilikle, hiç yerinde durmaz, sürekli oyun isterdi. Osman; dolgun yüzü ve iri gözleri ile annemin kopyasıydı. Annemde bunu bilir ona ayrı bir özen gösterirdi. Zaten ailede kimseye benzemeyen bir tek ben vardım. Rümeysa babama, Osman anneme benzerdi. Ben ise kısacık boyum, kahverengi sert saçlarım ve kalın dudaklarımla kimseye benzemezdim. Hatta babam bazen şaka yapar, biz seni evin yanında akan suda bulduk derdi. Gerçi herkes benim aynı

vefat eden dayıma benzediğimi söylerdi ama onu da görmek nasip olmamıştı. Annemde tek bir fotoğrafı vardı. O da bizimkilerin yatak odasında, ceviz kaplamalı sandığın içinde mendile sarılıydı. Eski bir köy okulunun önünde çekilmiş olan bu fotoğrafta annemle dayım el ele tutuşmuş objektife bakıyordu. Dayımın saçları benimkisi gibi kahverengi ve uzun, annemin ise kısacıktı. Anneannemin anlattığına göre, annem hep erkek olmak istemiş, o yüzden saçlarını hiç uzatmamıştı.

Yarım saat içinde tüm aile, Osman hariç, yer sofrasındaki yerini almıştı. İştahla annemin hazırladığı poğaçaları yiyorduk. Babam pek konuşmazdı. Sofrada da konuşulmasını pek sevmezdi. Her daim siyah şalvarını giyer, sarıya çalan eski hırkasını üstünden çıkarmazdı. Kulakları biraz ağır işitirdi. Annem buna küçükken yaşadığı bir kazanın neden olduğunu söyler ama detaylara inmezdi. Babam elini sürekli elini burnuna götürür, burnunun uçunu kaşır ve konuşmaya öyle başlardı:

-Evet, çocuklar dedi. Bu gün sizi çok güzel bir yere götüreceğim. Hemen kardeşimle bakıştık. Bu bizim için büyük bir sürprizdi. Çünkü babam genelde evden pek dışarı çıkmaz, bizi de göndermezdi. Ona göre bizim evimiz ve çevresi zaten gidilebilecek, en güzel yerlerden biriydi.

İlk şaşkınlığımızı üstümüzden attıktan sonra heyecanla babamıza nereye gideceğimizi sorduk. O da bize, karlar ilk erimeye başladığında dağların eteklerinde kardelen çiçeklerinin açtığını ve yeni çıkan yeşilliklerin, dağın yamaçlarını sararak muhteşem bir görüntü oluşturduğunu anlattı.

Çok heyecanlanmıştık, hemen giyindik. Annem kalan poğaçalardan, yaptığı yufkadan ve öğlen için pişirdiği ot kavurmasından yanımıza koydu. Evde birçok hayvanımız olduğundan annem gelemiyordu. Osman da uykusundan uyanmış, kahvaltısını yapmış bizimle gelmek istiyordu. Ama annem bize güvenmediği için Osman'ın gelmesini istemiyordu. Nihayet, ısrarlarıyla Osman galip gelmişti. Annem bin bir tembihle, Osman'ın gelmesine izin vermiş; çok dikkatli olmamız gerektiğini söylemişti. Hepimize birer öpücük kondurduktan sonra bizi göndermişti.

Öğlene doğru yaylaya varmıştık. Yeşil kırlar uçsuz bucaksız uzanıyor, gökyüzüyle bütünleşiyordu. Bir an bir kuş olmak, onun gibi kanatlanmak; gökyüzünün mavisıyla yaylanın yeşilinin birleştiği yere uzanmak istedim. Kardeşim ise mümbit yaylalarda koşmaya başlamıştı, doğayla kucaklaşıyordu. Her şey o kadar güzeldi ki... Bizi buraya getirdiği için

babama sarılmak ve minnettarlığımı göstermek istedim. Ama babam “delikanlı” erkek çocuklarının böyle şeyler yapmasından hoşlanmazdı. Yine de onunda yüzünde küçük bir tebessüm görebiliyordum. En azından bize yaşattığı bu mutluluğu hissedebiliyordu.

Hemen örtülerimizi açtık ve etrafı keşfetmek için babamdan izin aldık. Babam odun keseceği için Osman’a bizim bakmamız gerekiyordu. Tabi bu ulvi görevi ben de bir büyük olarak, Rümeyşa’ya verdim.

Üçümüz dolaşmaya, nadir bulunan kardelen çiçeklerini aramaya başlamıştık. Uzunca bir patika yoldan, dağın eteklerine vardık. Dağın yamaçlarında hala kar birikintileri vardı. Biz de Rümeyşa ile bunu fırsat bilip kartopları atmaya başladık. Rümeyşa birden durdu ve “çiçekler” diye bağırdı. Hemen arka tarafta kardelen çiçekleri karın ağırlığına inat doğrulmuş, başlarını güneşe dönmüşlerdi. Rümeyşa’yla hemen koşmaya başladık. Bakalım en çok çiçeği kim toplayacaktı? İvedilikle yarışıyoruz.

Dağın eteğine ilerledikçe daha çok çiçek bulmaya başladım. Heyecanım git gide artıyordu. Topladığım tüm çiçekleri anneme götürecektim. Eminim annem bu çiçekleri görünce çok sevinecekti. Annemi anınca aklıma birden yola çıkmadan önceki söyledikleri gelmişti “Osman’a sahip çıkın”. Hızla arkamı döndüm ama Osman orada yoktu. Paniğe kapılmaya, soğuk soğuk terlemeye başladım. Elimdeki çiçekleri kenara attım, onların artık hiçbir anlamı yoktu. Çünkü Osman yoktu. Hemen Rümeyşa’ya seslendim.

-Rümeyşa...! Rümeyşa...! Osman yanında mı?

-O..Os..man mı? dedi. Rümeyşa. Hayır, olamaz. Ben senin yanında sanıyordum...

-Hayır, benim yanımda yok... koş, koş...! etrafa bakalım. dedim.

Koşuyordum ama bacaklarımı hissetmiyordum. Kalbim sanki yerinden fırlayacakmış gibi atıyor, gözyaşlarımı durduramıyordum.

-Osman! Osman! diye bağıırıyordu Rümeyşa. Acı sesiyle adeta dağları çınlatıyordu.

Uçuruma gitmiş olabilir mi? Diye geçirdim aklımdan. Hayır, gitmemiştir diyordum kendime. Ama ya gittiyse?

-Osmaaaan!

Ben nasıl bir ağabeydim. Kardeşime bile sahip çıkamıyordum. Annem, annem kahrından ölürdü. Lütfen Allahım, yardım et lütfen!

-Osman! Lütfen abim, ses ver... Osman!

Daha sonra Rümeyisa geldi yanıma. O da benim kadar endişeliydi, ağlamaktan kızarmış gözleriyle bana bakıyordu. Vücudu titriyor, konuşamıyordu.

-A... abi, napıcaz? Osman nerde abi? Dedi ve o hassas vücudu bu ağır yükü daha fazla taşıyamadı ve kendini yere bıraktı.

-Rümeyisa, lütfen kendini bırakma bulacağız Osman'ı dedim. Aslında sözlerime kendim de inanmıyordum. Böyle güzel başlayan bir gün, böyle muhteşem bir doğa bunu bana yapamazdı.

-Kalk Rümeyisa, babama haber verelim uçurumun aşağısına bakarız belki, dedim. Rümeyisa iri iri açılmış gözleri ile bana bakıyordu. Korkuyordu...

-Yooo, abi. Oraya bakmayalım lütfen buna gerek kalmasın, dedi.

-Kalk, Rümeyisa.

Rümeyisa'ya güç vermeye çalışıyordum; ancak benimde mecalim kalmamıştı. Artık zaman durmuştu benim için, dünya dönmüyordu. Hayatın bir anlamı yoktu, mutluluk yoktu, mavi, yeşil yoktu, renkler yoktu... Çünkü Osman yoktu...

Rümeyisa'yla geldiğimiz yoldan geri dönmeye başladık. Konuşmuyor, birbirimizin yüzüne bakamıyorduk. Ne yapabiliriz ki? Osman kayıptı, yoktu, belki de tehlike içindeydi kardeşim. Kim bilir, şimdi nasılda korkuyordur kardeşim. En kötü ihtimali aklımın ucuna bile getirmek istemiyordum, Uçurumun dibini. Babama ne söyleyeceğim, nasıl hesap vereceğim, her şeyi geçtim, annemin yüzüne nasıl bakacağım diye düşünerek kendi kendimi sorguya çekiyordum. Ya da en azından kendimi olacıklara hazırlıyordum. Kardelenleri toplamaya başladığımız yere geldik. Bir kenarda yığılmış olan kardelenleri fark ettim. Belli ki Osman toplamıştı onları. Küçükük elleriyle o minicik parmaklarıyla topladığı kardelenleri bir kenara yığmıştı kardeşim. Üst üste düzenli bir şekilde yığılmış kardelenler, onları toplarken ne kadar özendiğinin bir kanıtıydı. Nasıl olmuştu da ona göz kulak olmayı ihmal etmişim? Kardeşimin topladığı kardelenleri gördükçe kendime hâkim olamıyor, gözyaşlarımı tutamıyordum. Daha az evvel Osman burada koşturuyor, kardelenleri topluyordu. Şimdi kim bilir nerdeydi? Onu

bir daha görebilecek miydim, ona bir daha sarılabilecek miydim, minik ellerini öpebilecek miydim? Osman'ım... kardeşim... neredesin?

Bir umut buralardadır diye, sesimi duyabilir belki diye son bir kez seslendim. Bu sırada bir ses duydum. Bana hayatı geri verecek olan ses, benim kardeşimin, Osman'ın sesiydi:

-Abi... bak en çok çiçeği ben topladım. Birinci benim, diyordu. Soğuktan kızarmış elleri, al al olmuş tombul yanakları, her zaman gülen güzel gözleriyle, canlı kanlı karşımda duruyordu.

-Osmaaan! diye bağırdık. Sen neredeydin? Çok korktuk.

-Buradaydım abi. Şu ilerideki kütüğün arkasında bunlardan daha çok var, biliyo musun? Ben de onları topluyordum, dedi.

-Osman çok korktum. diye ağlıyordu Rümeysa.

-Abi, ben birinci oldum de mi? dedi Osman. Kazanmış olmanın verdiği mutlulukla gözleri ışıldıyordu.

-Evet; abim sen birinci oldun, dedim ağlayarak.

-Sakın ama sakın, bir daha bizim yanımızdan ayrılma "sakın" diye ekledi Rümeysa. Ve diz çökerek üçümüz birbirimize sıkı sıkı sarıldık.

O şekilde, birbirimize kenetlenmiş vaziyette ne kadar kaldık bilmiyorum. Kalbim yeniden düzgün atmaya, siyah beyaz dünyam yeniden renklenmeye başlamıştı. Yeni yeni sakinleşmeye, suyun şırıltısını yeniden duymaya, ıslak toprak kokusunu yeniden hissetmeye başlamıştım.

Kardeşlerimin elini tuttum, ayağa kaldırdım ve bir daha ellerini hiç bırakmadım.

Son